

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 28. Epistola ad Thomam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

cesso ad defensionem tempore, excommuni-
 cationis sententia innodavit, eamque pub-
 lica denunciavit. Adjecit quoque Tho-
 mas, ut Collegam nostrum, Episcopum
 Saresberiensem absentem & indefensum,
 nobis insciis, ab Officio Episcopali su-
 spenderet. Quid ex Judicii forma tam
 præpostera consequi posse putabimus, præ-
 sertim cum iniquissima vivamus tempora?
 nisi ut pax & concordia, qua Regnum
 & Sacerdotium usque modo cobærent,
 abrumpatur, & nos cum commissis nobis
 Clericis in exilium ejiciamur, aut a ve-
 stra, quod absit! Communionem recedentes,
 in abyssum Schismatis devolvamur? Ut
 igitur tantis malis nos opponamus, ad
 Sublimitatem tuam contra Domini Can-
 tuariensis mandata, vel Regi vel Regno
 ejus vel nobis aut nobis commissis Ecclesiis
 quocumque demum modo nocentia, & voce
 & scripto appellavimus, & Appellationi
 terminum Ascensionis Dominicæ diem de-
 signavimus. Notandum, quod Appel-
 lationis terminus ad integrum prope an-
 num remotus fuerit.

Sæcul. XII.
 A. C. 1166.

I. ep. 108.

§. XXVIII.

Epistola ad Thomam.

In Epistola ad Archiepiscopum, ejus
 Suffraganei dicunt; *Sperabamus, Pa-
 ter, fore, ut quæ tuo subito & inexpectato in
 Regionem remotam discessu tur-*
basti,

I. ep. 126.

Sæcul. XII.

A.C. 1166.

basti, tua humilitate & prudentia reparares. Solatium ex eo capiebamus, quod fama ad nos deferebat, te nil altum sapere, sed sponte susceptum paupertatis omni modeste sustinere, lectioni & orationi vacare, præteriti jacturam temporis jejuniis, vigiliis lacrymisque redimere. Sperabamus, te hisce moribus a cælo gratiam impetraturum esse, per quam Rex offensus & iratus tibi ignosceret, ac jurgii oblivisceretur. Jamque amici tui aditum ad reconciliandum te Regi pervenerant. Nunc vero, malum! afferitur, quod mandatum publicæ lucis feceris contra eum, ac omni salutatione & amicitia professione omissa vel Interdictum vel excommunicationis fulmen mineris. Quod si exsequeris, actum est de pace. Viri autem prudentis est nihil agere, nisi prius finem respexerit.

.801. 93. 1

.801. 93. 1

Pensa igitur finem, ad quem tendis, & an ista via ad eum perventurus sis. Unde suademus tibi, Patri nostro; ne labores laboribus, ne injurias superadde injuriis, sed omissis minis patientiæ & humilitatis specimen nobis præbe. Causam tuam Dei Misericordiæ & Regis tui clementiæ committe. Præstabat, paupertatem tuam ultro toleratam laudari, quam a plurimis ingrati animi reum agi. Nam omnium mentibus alte insidet, quam benigne Rex noster te, mediocri fortu-

fortuna obscurum, ad tantum Dignitatis Sæcul. XII.
 fastigium evexerit, quanto favore & A. C. 1166.
 familiari amore te dignatus fuerit, quod
 omnes ditionis suæ Regiones, quæ ab O-
 ceano usque ad montes Pyrenæos porri-
 guntur, tuæ potestati subjecerit, ita ut
 hos solos beatos opinio communis censeret,
 qui tibi placere potuissent. Tum, ut in
 gradu firmiore te collocaret Rex, ad eam
 Dignitatem Ecclesiasticam, qua modo
 fulges, te promovit, frustra repugnante
 matre sua Imperatrice, Regno obstrepen-
 te, & ingemiscente Ecclesia. Parce igitur
 famæ, parce gloriæ tuæ, & si victo-
 riam quæris, Regem tuum humilitatis
 studio, & charitatis fervore vince.

Si consilia nostra tibi vilescunt, sal-
 tem amore Papæ & Ecclesiæ Romanæ fac,
 quod suademus. Quid enim, (cujus rei
 vel sola cogitatio terret) si Rex, cujus
 nutum tot Regna, tot populi sequuntur,
 Papam plus tibi quam sibi faventem ab-
 jecerit? an nescis, quot precibus, quot
 donis, quot promissis ad defectionem ex-
 ulceratus Principis animus sollicitetur?
 in petra hac usque firmus perstitit, &
 totum quod mundus offerre potest alta
 mente calcavit, sed timendum, ne quem
 divitiæ & hominum gloria hætenus vin-
 cere nequiverunt, animi indignatio fle-
 stat. Quod si tua culpa evenerit, haud
 dubie deflebis, sed seræ erunt lacrymæ.

Hist. Eccles. Tom. XVII.

Na Re-

Sæcul. XII. *Revoca igitur, Sancte Pater, statutum*
A.C. 1166. *Papæ, Ecclesiæ Romanæ, & si bene per-*
pendas, tibi ipsi perniciosum. Quod si
aliqui, quos apud te babes, alta sapiunt,
& hortantur, ut experiaris, quid possis,
ac vim Sacerdotalem in Regem & in Re-
gnum exeras; timenda quidem est Sacra
potestas, sed solis peccatoribus, & satis-
facere nolentibus. Dominum vero Re-
gem nostrum, quamquam non dicimus,
eum nunquam peccasse, semper Deo satis-
facere paratum magna fiducia affirmamus,
qui cum a Deo constitutus sit, ut popu-
lorum paci consulat, eadem jura, quibus
Antecessores sui usi sunt, sibi intacta
relinqui vult, & exigit. Si inter ipsum
& te ideo oborta est contentio, Papæ pro-
misit, se iudicio Ecclesiæ Regni sui pari-
turum. Quod promisit factis implere
vult, & non solum satisfacere, sed et-
tiam, si Iustitia petat, pignora dare non
recusat. Quæ cum ita sint, quo jure,
qua lege, quo Canone, Principem colla-
Christi jugo subdentem aut Interdicto ad-
stringes, aut securi Evangelica, quod ob-
sit, a Communionem Ecclesiæ præcides?
non impetu ferri, sed iudicio regi Sacer-
dotem oportet. Tum Episcopi conque-
runtur, sicut superius in Epistola ad Pa-
pam data, de sententia Suspensionis in
Episcopum Saresberiensem lata. Et
tandem, se ad Sedem Romanam appel-
lasse,

lasse atque constanter appellare, signifi- Sæcul. XII.
cant. A. C. 1166.

§. XXIX.

Thomæ Responsum.

Sanctus Archiepiscopus respondit, data I. ep. 127.
prolixa Epistola, in cujus exordio di-
cit, se haud credere, illas literas omnium
Episcoporum, quorum nomina præfer-
ret, voluntate ad se datas fuisse, sed po-
tius totum Scriptum auctoritate Regis
extortum. Exprobrat teporem, in de-
fensione Ecclesiæ & veri sui emolumenti,
ac etiam ignaviam, qua se Archiepisco-
pum suum in persecutione pro causa
communi toleranda desererent. Dein-
de ad rei summam transiens, suum ex
Anglia discessum defendit, affirmatque,
id post vim sibi Northamptoni injuste
illatam fuisse necessarium, si vitam suam
in tuto esse vellet, & Appellationem
suam ad Papam prosequi. Tum sub-
jungit: *Si fuga mea turbarum occasio* p. 195.
extitit, ille profecto earum causa fuit, qui
me ad fugiendum compulit. Ceterum
Curiam Papalem adivi, quantum ego &
Ecclesia mea læsa fuisset, & rationem
Appellationis meæ exposui. Nemo venit,
nemo mihi respondit, nemo quidquam
contra me movit. Sed dum in illa Curia
expecto, adfuere, qui Regis nomine præ-
fectis & domesticis meis prohibuerunt, ne
Nn 2 mibi